

durch de Gedanken, dass si déne Familjen, déi net mat Hâb a Gutt gesént sin, vleicht hîr d'Léifst ann hîrt Bêscht gerètt hun, nämlech hîr Kanner.

c) Dât rêngste Gléck.

Dât rêngste Gléck kënnt dén elèng,
 Dé gier dem âner Guddes dét,
 Dén aus dem WÉ dréit Dâr a Stèng,
 Dass kèn sech höllt dru Wonn a Léd,
 Dé villes get vum Iwerfloss,
 Dén him den Hârgott huet geschenkt,
 Dén an der Fréd ann am Genoss
 Nach ömmer un déi Arem dènt.
 Sou hûrtech ass e Schmierz gestöllt,
 Dât d'Liewe ball verbattert hât,
 Mat ènger Fréd en Hierz geföllt,
 Op dat sech schonn e Rêif gesât.
 Dât ass déi schéinst, déi glécklechst Stonn
 Ann d'Ierd get bâl dem Himmel gleich,
 Wann d'Menscheléift mat hirer Sonn
 Durchwiermt all Hierzer, ârm a reich.

Trois ans plus tard le 28 août 1917, un membre de l'Union Dramatique, accompagné par la Fanfare du Grund, récitera sur la tombe d'Auguste Ulveling, la poésie de Pol CLEMEN dédiée à la Crèche et mise en musique par J. A. MULLER.

Den Herrgott huet a muenech Hîrz,
 Geluecht e Quonck vu sech,
 Dass d'Mattléd mat dem friemen Schmirz,
 D'Erbarmen fir d'friemt Léd,
 Et ass dat schéinst dat rengst Gefill,
 Wât d'Mönschen können hun,
 An dréid de schéinsten Sôm a sech,
 Den Arme Gud's ze dun,
 Den Arme Gud's ze dun,
 Dô fir hält stéts eng offen Hand,
 Fir d'armt an onglécklécht Kand,
 Dô fir halt stéts eng offen Hand,
 Fir d'armt an onglécklécht Kand.

Wat én de Kanner Gudes dét,
 Dréit dausend Mol seng Frúcht,
 D'Kand ka jo neischt fir all dat Léd,
 Wat spéider op et wart,